

Skorin er so væn og fríð —

Lundafleyggi

Fyrst eg minnst og nakað langt út eftir, var nógvur lundi fleygaður í Mykinesi. Tað vórðu umleið 1000 fleygaðir um dagin. Jørgin var eina ferð á Nógvunesi, og hann fleygaði vist einar 1000. Og so fleygaði hann aðrar ferðir eisini 900, og eina ferð fleygaði hann 900 í Bjørgunum, á Urðarenni, teir kalla. Tað var ein vælsignað rúgva. Teir fóru eftir tí við báti.

Tá tað nú var so langt sum á Nógvunesi og í Bjørgunum, so máttu teir føra fuglin heim. Tað bar soleiðis til, at teir finga kastað hann. Bátur lá undir í neðra og fór eftir honum.

Tá man fleygaði á plássum, har fuglurin ikki bleiv fæddur, bleiv hann borin til húsi. Eina mansbyrði roknaði man til 100 lundar. Tað var ein sámulig byrði. Tað, ið meira var, tað var ov nógv. Ein lundi man víga umleið eitt pund. Og tað er nóg tung byrði, men sjálfvylgilt, teir hava borið 200. Og eg veit, eg eg havi sjálvur borið 220. Tað er nóg ov tungt. Men tað hava teir roynt at borið, tá tað hevur verið uppá tann máta, at man er komin upp á slætt toluliga í ljósum, og har, sum slættari hevur verið at ganga.

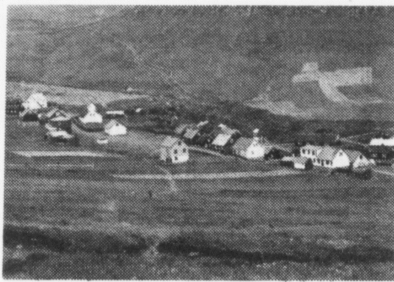
Inni í Bjørgum til dæmis var tað hopleyst at kunna bera tað í heilum, tí har er bæði langt at ganga og ringt at ganga. Og lundi um summarið, tað er so skjótt, tað spillist. Einar triggjar dagar, so er hann ikki brúkligur.

Tá tiggjundin var latin, plagdi gamli Heini at spyrja meg, hvussu nógv eg helt vera komið av lunda í Mykinesi. Antin tað var heilt beint, at tiggjundi hvør bleiv latin, tað veit eg ikki, men tað vóru altíð einir 15.000—20.000 tá mest var. Tað var ein øgilig rúgva.

Hvønn dag var hvør einasti maður; tað vóru kanska einir 30 manns, sum gingu hvønn dag at fleyga. Og teir fleygaðu so nógv, sum teir kundu bera, og finga teir ikki í einum stað, so fóru teir í eitt annað stað. Men nú er tað ikki soleiðis, nú leita teir ikki. Fåa teir ikki í einum ávisum plássi, so fara teir ikki víðari.

Tað víðraði altíð onkustaðni. Alt tað var nakað á landinum, so riggaði onkustaðni at fáa nakað.

Teir byrjaðu at fleyga á Jóansøku. Tað var tað fyrsta, men tann rætta fleygatiðin, hon er ikki fyrr enn átta dagar eftir Syftunseku.

Frásagnir úr Mykinesi

Í Landalærni, sum kom út í 1926 greiðir Mikkjal Dánjalsson á Ryggi soleiðis frá um Mykines:

Mykines er ein sjáldsama vøkur oyggj. »Kópurin undir oynni liggur, lundin flýgur í ring, grásulan í hólminum — « so kvøðu teir gomlu, og so er enn — kópur fyri eystan, sulan fyri vestan og lundin alla staðni. Rundan um alla oynna eru berg við dimum gjáum og fagurt grønum lundatorvum, flingrum og feitilendum. Lendingin er á suðursíðuni inni í einum hyl, so ikki nýtist at draga bátarnar upp, tá kyrra er. Men stundum er øgiligt brim, og um veturin kann ganga mánaðir, sum tað hvørki slepst til ella frá oynni. Mykinesmenn hava góðar og høgligar fiskigrúðar, t.d. hitt tiltikna Guttamið. Í Lamba eigur avbæra nógvur lundi, og veðrirnir har eru einskila góðir. —

Millum Lamba og Mykineshólms er Hólm-gjógv; um hana liggur nú brúgv. Hólmurin hevur góðan seyð, og oksarnir eru tiltiknir. Í rókunum norðanfyrri eigur sulan. Á ytra enda er ein stórus viti og eini sethús. Uttanfyrri hólmin standa Flatdrangur og Píarsdrangur; báðir eru teir avbygdir við súlum. Enn ytri er Hólmssteinur og Knikarsboði; tað er vestasti steinur í Føroyum. Út úr hólminum er Pollurin, og strongurin har er ein hin harðasti um Føroyar. Norðanfyrri hólmin og Mykines er ørgrynna av slúrum og flesjum og drongum. Fyri sunnan liggja Urðabóði og Uldaliðfles, sum bæði eru árógvín. Í Grøn-skoraðrangi eigur fuglur.

Mykinesfjørður er ógvuliga streymharður og óreinur og hevur orð fyrri at vera verst fjørður í Føroyum. Har liggja Skjaldarboði, Tindagrynnan, Mýlingsgrynnan, Saksunar-grynnan og aðrar minni grynnur.

Í tey fimti árin, sum eru liðin, síðani Mikkjal skrivaði hetta, er nógv broytt vesturi í Mykinesi. Fólkatalið, sum tá mundi toga upp ímóti 200 er nú komið niður í uml. 20. Bert hesi seinastu fimtan árin er fólkatálið minkað við uml. 70.

Burtur úr tí søguliga tilfari, sum eg savnaði saman í Mykinesi í sekstíárunum, verða her prentaðar nakrar av teimum áhugaverdu frágreiðingum, sum eg fekk frá Zakaris Zachariassen. Zakaris doyði í 1972, 89 ára gamal. Hann visti nógv at siga frá, og sera væl lá fyrri hjá honum at greiða frá so livandi og við so væl valdum orðum, at tú beinan vegin vart hugtikin av at lurta eftir hesum skilamanni.

Frágreiðingar hansara her, sum mest við víkja fuglaveiði, eru endurgjavnar orðarætt, sum hann sjálvur bar tær fram.

Janus Mohr

Ein strævin fleygatúrur

Einum heldur sjáldsomum fleygatúri skal eg siga frá. Eg fór í einum plássi, sum teir rópa Bökkinum, niður at fleyga. Tað er norðuri í Kumlalið.

Haðani fór eg longur niður. Men eg var ikki nøgdur við tað. Har fekk eg for litið, og so gekk eg gjøgnum eina rók. Einsamallur var eg. Fór so yvir í Sjørðarberg, teir kalla. Tað er eitt berg, sum er einar fjóruti favnar, men tað er grasað og alt fult av fugli niður eftir. Tað er bara sinugras og so vorðið.

Eg fór upp aftur, har sum eg var niðurkomin og so niður aftur gjøgnum Sjørðarberg fyrri at fáa ein enda á. Eg hevði langan enda við mær, hann var klænur, men nokk var tað, so fór eg. Og eg fekk hálvtriðja hundrað lundar. Og tá eg var liðugur, var eg so keddur av tí, tí eg fekk teir ikki upp. Einsamallur var eg sum sagt.

Eg hevði bara eina litla bastalínu, eitt sovorðið, sum teir kalla hoybaraband. So mátti eg upp, og eg fekk fuglin nakað upp í Sjørðarberg, hesar hálvtriðjahundrað lundarnar. Tað vóru kanska einir tjúgu—fimmogtjúgu favnar eftir, men so slapp eg ikki longur.

Nú fór at seinkast á kvøldi. So knýtti eg upp í endan. Tað var so mikið langur endi, at eg fekk havt hann dupltan. Eg lesti meg upp og dró báðar endarnar upp og fekk 30 lundar uppi á hvørjum endanum. Soleiðis fekk eg 60 beinan vegin. Men so mátti eg niður aftur, líka niður aftur ígjøgnum at knýta uppi og so upp aftur at draga upp. Tað var ein strævin dagur.

Vit vóru gift tá, tað veit eg, tí at bangheit var komin á Katrinu, og hon hevði sent bróðir, Ívar, avstað at leita. Tá var seint um kvøldið. Eg haldi, klokkan var niggju. Tá hevði eg fingið alt hálvtriðja hundrað saman í posar og teggju, og nú hoyri eg so ræðuligt róp. Hugsí eg við mær — ja, ja, eg hevði forrestin væntað tað fyrr. Og hann rópar — harðmæltur var hann. Eg rópti aftur, men hann var so kvikur í vendini. Hann bar upp fyrri luftina á Eggini, og eg rópti til hansara at biðja hann koma at hjálpa mær, men hann var so kvikur í vendini. Og hann heim aftur at fortelja, at eg var í lívi. Hann hevði høyrð meg.

Tað gekk ein sovorðin tíð. Tá eg kom út á slætt — og gekk gjøgnum eina rók — tað var vánaligt at ganga, og tað var heldur myrkleitt eisini — tá var eg so tryttur, at eg kann ikki siga frá tí. Eg legði 150 eftir har, koyrði teir undir ein torvbakka, og so fór eg heim. Tað var ein ringur túrur. Onatúrliga ringur. Tað er tann ringasti fleygatúrur, sum eg havi havt.

FARVE